

6.

Lapse rumimalus.

Karjane ühhe weikse liinna kohhal, warrastas ühhe koddanikko käest wilja, põningult. Barras kuleb heale; mis muud, kui wišlab fotti lugist wålja ja iſſe treppid alla järrele, agga jättab omimad kingad senna, heinte peale, et taſſa saaks käia. Teisel pával leiab koddanik need kingad ülles, ja hakkab kohhe kariatse peale mõtlema; wõttab kingad kätte, ja lähhääb ta jure. Karjane kostab, et need ei ole temma kingad mitte; agga lapsõke kohhe ütleb: „Ennä, iſſake, so kingad.“ Bargus nüüd olli wåljas; agga mis lapsega siundis? Koddanik sai agga lainud, kohhe siis sai laps head lõki, et tõt olli rákinud.

Ehk sinna kül ei warrasta, agga ehk sa siiski omma lapsel pahhaaks panned, kui

ta omma rumimalusse sees monda sinnust üllešrāgib, mis on tössi, ehk walge ette toob, mis sa üllekohtusel kombel wahhest tahhad sallaja piddada? Kaks sa ehk moistad last ka sellepärrast solmata ja lúa? Ehk olled sa wahhest nisuggunege, et sa lapsel kāsko annad, ehk temmale kidad, et lubba walletki rákida, kui hääda kä. Matt. 10, 6.

7.

Soudwa : mehhed.

Mornned laewa-mehhed tahtsid patiga ülle sure jõe minna. Kaks neist haka- sid soudma, falda wasto selga põrates, kuhho tahtsid minna, ja üks seisis sapso jures ja põras pati. — Nendasammoti on sellefinnatse ilmalikko ello jõel igga-mehhel ka omma laewoke, ja peame